

SZÖLLŐSSY BALÁZS

A Kilátó Presszóban

*Vajon hány évig tart még ez az átkozott november,
és meddig várjuk még az örökzöld esőt, mi elmossa mind a neonszíneket?
Riadt csonkokra lát a löszfalon lezúduló anyag,
nem éri el, és nincs már visszaút a lejtőn fölfelé.
Hány évig körösítjük még a négyszöget,
míg átbajlik végre teljesen? Nebéz falak,
ne vágj beljűk óvatlan-biztosítókötéltelen;
a tetőről, már felülről kell csinálni.
Lent lángoló kardjába dől az elgyötört föld: szikkad, megreped.*

* * *

*Elül a köd. Lenőnek rólam, kisimulnak
göcsörtös körmeim. Lustán elomló hegyvonalba
pendül be egy-egy rianás. Ülünk.
Néhány esetleges kódarab kirajzol,
kíró egy büfét, már összerakva. Ember vagyok, én is,
ölelést eszem, ölést iszom; a saját gyengeségre már
senkitől nem várok biztatást, egy fröccsöt még kikérek –
a Kilátó Presszóban mégis elemelt a naplemente:
szemüveges, nyugalmas bácsit képzelek tulajnak. Ülünk
a valódi fáradoalmak kezdetén, a Kilátó Presszóban
az életem már nem harc: az életem a szabadban telik.*

[Szöllőssy Balázs versei]

Mint kék bársonyon

„Unaufhörlich steht Anschein
auf in ihrem Gesicht und geht fort.”

*Tekintetén, mint kék bársonyon futtatott arany,
tükröződött a felkelő Nap,
mint csillogó fonál az ég felé,
ringatózott, szűkült a tér körötte,
halványzöld mezőn téglafal köré
fonódó narancsvörös lián – a szaggatott lüktetés.*

*Milyen idegek, milyen génállomány mozgatja így
a testre rendezett szövet gyűrődéseit?
Puhán lépdel, mint kék bársonyon, egy halvány árnyalattal
a göröngyös, murvás út fölött; remélem, rám borul
még egy ilyen reggel, remélem, átölel
egy ilyen fenyőfa árnya, mikor majd újra eltűnik:
tudom, hogy otthonra talál.*

Cseh Gusztáv: Virágáru slány

SZÖLLŐSSY BALÁZS (1981) Budapesten élő költő. Kötete: *A szabadság két jelentése* (versek, 2009).